

Naar Ikea voor het 'ijs-afgiftepunt'

F. Stariks poëzie blijft dicht bij huis

Nee, echt niet, poëzie hoeft niet verheven te zijn. Het kan ook gewoon gaan over elleboogjesmacaroni:

*Dat je huwelijk is mislukt, oké, maar wat. Dan.
Nog. In plaats van elleboogjes kun je de ellende
die jij je gasten voorzet toch pasta noemen
met een Italiaanse variatiesaus erover
in de smaken mild, pittig en grof?*

Hier is F. Starik aan het woord. Oud-stadsdichter van Amsterdam, drijvende kracht achter de 'Eenzame uitvaart', waarbij dichters een eenzaam gestorvene met een gedicht uitgeleide doen. Als dichter draait hij alweer een behoorlijk tijdje mee. Aanvankelijk meer in het alternatieve circuit, inmiddels zo gevestigd dat hij zelfs werd getipt als nieuwe Dichter des Vaderlands. Zijn gedichten zijn soms net zoveel vertelling als poëzie, ze gaan over liefde, dood, vergankelijkheid, maar vooral over het leven. Hij is rauw, grof, ironisch en soms bedeesd en verlegen.

'Door' heet zijn nieuwe bundel, als in 'we moeten door', 'verder met het leven', maar ook als Engels voor 'deur (waar-

achter zich wie weet nieuwe vergezichten openen)', en als meisjesnaam, Door met een hoofdletter (het is allemaal te lezen in het vermakelijke nawoord).

Starik blijft meestal dicht bij huis. Hij gaat naar de supermarkt waar hij de daklozenkrantverkoper groet en een muntstuk geeft. Hij wil naar Ikea "om bij de hoorntjesauto-maat te kijken / hoe het gratis ijsje net iets te lang / aan het uitgiftepunt blijft plakken." Hij heeft een optreden ergens in het land of koopt een bloemetjesjasje dat volgens zijn lief alleen door televisiepresentatoren wordt gedragen. Starik observeert de wereld en zichzelf scherp, met afstand en mededogen. Hij schrijft laconiek, met soms opzettelijke vertragen in zijn woorden als om je te dwingen extra goed naar bijvoorbeeld dat 'ijs-uitgiftepunt' te kijken.

Er schuilt nog altijd veel non-conformisme in Stariks gedichten. Maar het nachtelijke leven, met de drank, de sigaretten, kent kleine en grote zorgen. Het heeft mettertijd zijn sporen nagelaten. Er zijn herinneringen aan dierbaren wier graf wordt bezocht, en ook de dichter wordt ouder, zo constateert hij al tandenpoetsend, in het hiernaast afgedrukte gedicht. Er staan talloze van zulke uitgestreken, hilarische regels in 'Door': "Doodgaan is alsof je een televisietoestel uitzet."

Niet ieder gedicht is van begin tot eind helemaal geslaagd, maar de tedere gedichten uit de afdeling 'Moeder' zijn dat wel: "Elke dag precies om twaalf uur raap ik / mijn moeder bij elkaar, neem haar mee / onder de douche, spoel haar af en hang / haar helemaal te drogen daar." Ontroerend, zonder een greintje vals sentiment.

**'Doodgaan is
alsof je
een televisietoestel
uitzet'**